

[Aksel Larsen.]

meget vel, at man i de tre atlantiske partier har besluttet at forpligte medlemmerne til at stemme for regeringens forslag til beslutning om ratifikation af Parisaftalerne. Jeg ved også, at efter alle de meningstilkendegivelser, der er kommet fra befolkningens, vælgeres, side, må man gå ud fra, at flertallet i alle — eller sandsynligvis alle — partier er modstandere af tysk genoprustning; og jeg må gå ud fra, at der er så mange ærede medlemmer i hvert af de tre atlantiske partier, som i deres inderste overbevisning i det mindste er bange for at gøre det, man nu er i færd med, at det er et stort tvivsspørgsmål, om der virkelig findes et overbeviset og overbevisende flertal for ratifikationen her i salen.

Det må være tilladt at appellere ikke blot til partierne, men også til de enkelte, minde om alle de sørgelige erfaringer, Europa i almindelighed og Danmark i særdeleshed har haft med tysk militarisme, at fastslå, at der er intet som helst, der tyder på, at en kommende tysk militarisme bliver anderledes eller bedre end den, vi hidtil har været stillet overfor, at en genoprustning af Tyskland må forøge spændingen og dermed krigsfaren i Europa, hvilket bliver særlig betænkeligt for et land med en så udsat beliggenhed som Danmark, og at de, der vil handle i overensstemmelse med deres samvittighed, deres fornuft og deres følelser, derfor bør stemme mod tysk genoprustning.

Viggo Starcke: I det udvalg, der har været nedsat til behandling af de tre foreliggende forslag, har jeg stillet et ændringsforslag, idet jeg tilkendegiver, at det mindretal, jeg repræsenterer, principielt må fastholde kravet om en folkeafstemning om Tysklands optagelse i NATO, og dette ændringsforslag er på linie med retsforbundets stilling i 1949 ved behandlingen af Den nordatlantiske Traktat.

Vi har valgt at stille dette ændringsforslag til det forslag til beslutning, som

den højtærede stats- og udenrigsminister har fremsat, idet vi efter forslaget tekst ønsker tilføjet følgende som nyt punktum:

„Ratifikation kan dog ikke finde sted, forinden beslutning om tiltrædelse af forslaget er godkendt gennem en folkeafstemning, der udviser et flertal af de afgivne stemmer for beslutningen.“

Man har her i dag spurgt mig, hvorfor retsforbundet har stillet dette ændringsforslag, og hvorfor vi ikke ganske roligt kan slutte op bagved det af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) m. fl. fremsatte forslag til lov. Det skyldes, at det problem, som Danmark har indflydelse på, er Tysklands tiltrædelse af Den nordatlantiske Traktat, idet Danmark dér har en vetoret, hvorimod Danmark ikke har nogen indflydelse på de to andre problemer: Tysklands genvindelse af sin suverænitet og en eventuel tysk genbevæbning. Det radikale venstres forslag omfatter 2 af disse ting, nemlig både Vesttysklands genoprustning og dets optagelse i NATO, og jeg mener, det er principielt forkert at opfordre vælgerne til at stemme om noget, som vælgerne ikke gennem deres afstemning kan afgøre.

Endvidere foreslås der i det radikale venstres lovforslag, at der skal nedsættes et udvalg, som skal udarbejde en slags pjece, hvori de forskellige synspunkter skulle komme til orde, og denne skulle så offentliggøres og uddeles til vælgerne. Men det er endnu ikke lykkedes at få klarhed over, om dette udvalg kun skal have repræsentanter fra de tre partier, som vil støtte Tysklands optagelse i NATO, og fra det radikale parti, som ikke vil gøre det — hvorved det radikale parti ligesom ville komme til at placere sig som det eneste parti, der er tilhænger af en folkeafstemning.

Endelig er der det, at det forslag, som det ærede medlem hr. Oluf Pedersen har fremsat, og som principielt ligger på linie med det ændringsforslag, jeg har stillet i udvalget, er et forslag til beslutning, som skulle underkastes 2 behandlinger. Det samme gælder det af den højtærede stats-